

POLITIKENS OLYCKSBARN

På det omslag som till sist gjordes för både *Undran* och *Blomstertid* har han fångats på ett fotografi i övre vänstra hörnet. Han är tillsammans med en ung kvinna och en ung man, utomhus, på väg: Höglund och kvinnan har stannat i steget och vänt sig om. Den andre mannen, i skägg, glasögon, mössa och vantar, fortsätter framåt och tittar åt höger. Höglund håller en trunk i högra handen, den vänstra har han kört ner i byxfickan, antagligen frusen i sin tunna jacka. Hon ser ut att vara varmare klädd, bär en handväska över axeln och en plastkasse i höger hand. Hon heter Gunilla Granholm och har känt Kjell Höglund i över ett år när fotot tas. Den andre heter Kaj Granander och har känt honom lite längre än så. Fotografiet har tagits av en vän till Kaj, Lasse Gustavsson. Det är i dennes lägenhet omslagsfotot av Kjell Höglund, sittande på golvet i en mörk t-shirt, har tagits.

Gunilla Granholm kommer att finnas med på flera sätt i några av Höglunds sånger, Kaj Granander kan berätta om bakgrunden till några, tillhörde även han "Politikens olycksbarn".

Vi är politikens olycksbarn
vi har knuffats ner från barriaderna
vi vet varken ut eller in
vi tittar oss förvirrade omkring

"Den märkliga historien om det österrikiska köket" finns på *Vägen mot Shangri-La*.

Kjell Höglund skriver i *Brända skepp*:

Kaj och jag satt intet ont anande och åt pepparstek på Wienerwald när denna märkliga historia kom krypande över golvet. Förskräckt satte jag foten på den.

Wienerwald låg på Luntmakargatan 99 och där åt de ofta, när de hade pengar, nästan alltid pepparstek, drack mellanöl eftersom krogen saknade sprittillstånd. En kväll började Kaj att berätta om det österrikiska köket, Kjell hakade på och nästa dag kom han med texten: "Jo, det är så här / att man går på en väg och så får man se liten lastbil som kommer körande ...".

Kaj Granander föddes samma år som Höglund, i Norrköping, pappa resebyråtjänsteman och mamma arbetade i skolkök. Han gick tekniskt gymnasium, sökte och kom in på KTH, utbildade sig till maskintekniker, vidare till Lärarhögskolan eftersom det rådde brist på lärare. Det bara flöt på, säger han. Han har aldrig varit rädd för siffror. Han har alltid rört på sig: spelat fotboll, sprungit, cyklat. Numera är han ordförande i IFK Norrköpings supporterklubb i Stockholm, bär den blåvita nålen på kavajslaget och är ägare till en gul Pedersen, en dansk cykel, en ovanlig cykel, som han fick när han fyllde femtio och det är ett tag sedan.

Kjell Höglund träffade han på Domus, sannolikt i september 1969, eftersom han fyller år 18 september och hade ställt till med födelsedagskalas på sitt rum, dörren öppen och Kjell tittade in. Några dagar senare började de planera korridor-fester tillsammans. De hade två dörrar mellan sig, dörrarna olåsta vare sig de var ute eller inte. De kom att umgås sex dagar i veckan.

I ett brev från Kjell Höglund till Gunilla Granholm i januari 1970 tackar han för hennes brev som kommit samma morgon. Han skriver att han ligger framstupa på sin säng i sitt rum med en tidning som underlag, han ska se till att göra klar

uppsatsen och fixa sluttentan. Han har varit lite upp och ner sedan hon for. Han längtar efter henne. Han nämner Kaj:

Trots att jag mest slöat eller pratat med Kaj sen du for har jag lyckats fixa lite saker också. Jag har fått ut mitt studielån så nu är jag rik som ett troll. Jag har skrivit lite grann på uppsatsen. Sen har jag spelat in ett band med sånger, men jag tror inte att jag ska bekosta någon skivutgivning. Det är lite för vansinnigt tror jag. Trallalla.

Kaj och Kjell fann varandra, tror Kaj Granander, därför att de tyckte om att festa, tyckte om att prata och fabulera och improvisera, drog åt vänster utan att vilja binda sig, betraktade solidariteten med de förtrampade som en självklarhet men hade aldrig orkat läsa Marx.

- Vi förstod nog inte skillnaderna mellan organisationerna på vänsterkanten.

De gick i demonstrationer, självklart, "en jävla massa demonstrationer", det blev ett sätt att umgås. Hellre satt de på rummet och pratade, planerade för en fest, drack rödvin, "de billiga sorterna", lagade mat, gick på bio, på Moderna Museet, på krogen, på en fest, for runt på stan. De rökte hasch som Kaj Granander köpt i Kungsträdgården och sedan låg de och lyssnade på Beatles, om och om igen, Kjell orkade inte gå bort till sitt rum utan låg kvar på Kajs säng och på morgonen lagade de ölstuvning: en starköl, två potatisar, en halv vitlök, en gul lök, en halv kopp snabbmakaroner, en halv burk tonfisk, en matsked tomatpasta, saltgurka, salt, peppar, aromat, paprika, lite grönsaker, ett par koppar vatten och så fick det koka i tjugo minuter och redas med lite mjöl och sedan åt de stuvningen het. De tog bussen till Ornässtugan.

17/2 STOR INFLYTTNINGSFEST MED MYCKET SPRIT. KJELL, KAJ,
KRISTINA, IRENE S, ANDERS MED FLICKA. ALLA FULLA O.
GLADA.

De diskuterade hur man ska vara för att tillhöra de värsta festprissarna och kom fram till: tisdagar. På tisdagar festar de riktigt hårda grabbarna hårt. Frampå nattimmarna kunde de slinka in på Grants taverna som låg på Strandvägen, där Svenskt Tenn numera huserar, och det kunde gå rätt vilt till: "Ingen nykterhet, ingen ordning. Däremot massor med prostitution", skrev Expressen. Kjell Höglund skrev "På det mest depraverade stället i stan":

På det mest depraverade stället i stan
finns det ingen som inte har förnedrat sej
man tar det man vill ha och man ger blanka fan
i om livet har nån mening eller ej

"Jag umgås väldigt mycket med Kaj numera", skriver Kjell Höglund till Gunilla Granholm i februari 1970:

Det beror väl på att jag har sågat av nästan allting, så jag rör mig knappast utanför Domus. Vi dricker, röker och pratar. På onsdagarna åker vi skridskor på gårdet [sic]. Häromdagen åt vi lite mignon nobis med pommes frites. Apropos mat så ska jag äta mitt ris nu med tonfisk och ärter. Paus.

I mars 1970 har han sagt upp sitt rum på Domus, köpt resecheckar, ansökt och fått visum till USA, en enkelbiljett till New York, och ser till att fixa sluttentan. Han är pank. Han har tur, skriver han till Gunilla.

När jag satt nere i restaurangen och vände på slantarna kom det fram en kille och gav mig 50 kr. Jag hade träffat honom för 1 1/2 år sen i något sammanhang då han hade ont om pengar. Då skrev han en pornovell och jag hjälpte honom med svenskan, och sen har jag inte sett honom på 1 1/2 år. Han hade fått sälja novellen till H:son för 150 kr, så det var därför jag fick 50 kr av honom.

Söndagen 15 mars drar han på sig realexamenskostymen, tar bussen till Arlanda och sätter sig på planet.